

Nå skal du høre om en presseturné

I forkant av premieren på Pjotr Sapegins kinofilm, *Nå skal du høre...*, var vi på en halsbrekkende norgesturné fra Kristiansand til Tromsø. Regissør, produsent og animatør, pluss en av filmens hovedpersoner: En to meter høy damerotte.

I stedet for å ha en ordinær pressekonferanse, var markedsføringen av *Nå skal du høre...* organisert som et opplegg for Den kulturelle skolesekken. Utvalgte skoleklasser i Kristiansand, Stavanger, Bergen, Trondheim og Tromsø fikk en eksklusiv visning av filmen og et kurs i plastelina-animasjon.

Pjotr animerte på direkten etter forslag fra elevene på kurset, og jeg kommenterte fra sidelinjen om «squeeze», «stretch» og «overdrivelse», og «en'ere» og «to'ere». Vi reise rundt med ca. 60 kilo plastelina i kofferten, så elevene kunne lage sine egne karakterer.

Vi hadde sørget for å gjøre jobben skikkelig vanskelig for oss selv, ved å love barna at vi skulle få alle deres plastelinafigurer til å «leve». Ikke visste vi at femte klassinger er rastløse og utålmodige, og lett lager 3-4 figurer hver på én skoletime. Pjotr og jeg satt plutselig med 80 karakterer som vi hadde lovet å animere i løpet av tiden det tar å se *Nå skal du høre...*: 43 minutter...

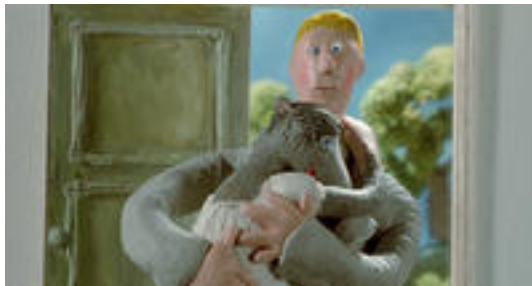

Jeg skal avsløre en bedriftshemmelighet fra KINOPRAVDA: Pjotr Sapgin er ikke spesielt glad i å animere. Så da de 80 plastelinamonstrene i Kristiansand skulle «få liv», tok han den letteste utveien: De smeltet raskt sammen til én enorm plastelinakjempe, som kunne animeres i en operasjon. Siden gjenoppsto klumpen som en sjarmerende hest, så en bitteliten harepus. På tross av mine forsøk på å forklare hvor morsomt vi animatører synes det er å «morfe», så falt transformasjonen ikke helt i smak hos elleveåringene som gjerne ville ha med seg figuren sin hjem til mamma.

Vi hadde med oss en enorm koffert, med en skremmende stor gnager inni, den kjærlighetssyke damerotta fra

Huset på kampen. Produsent, Rebecca Padoin, satt igjen med den minst glamorøse jobben på turneen: Å være inni rottekostymet. Når hun fikk sving på halen var Rebecca verdens søteste, og de yngste barna ville mer en gjerne kose rotta på magen.

Det ble derfor ganske hektisk når kofferten med Rotta ble stjålet da vi kom til Gardermoen på vei hjem. To dager før selve premieren! Pjotr og jeg fantaserte om ansiktsuttrykket til tyven, da han åpnet den store, spennende kofferten han hadde rappet. Han hadde nok ikke regnet med å sitte igjen med et to meter høyt kosedyr.

Fem byer på seks dager. En ny flytur, og et nytt hotellrom hver kveld. Det høres ut som rock'n'roll. Men i virkeligheten jobbet vi fra morgen til kveld, og det var lite dop og alkohol involvert. Men det var verdt det! For i tillegg til å reklamere for
Nå skal du høre... hadde jeg en skjult agenda ved å bli med.

Jeg vil nemlig at vi skal gjøre animasjon til et kulturelt uttrykk barn og voksne i Norge regner med. En måte å gjøre dette på er å lære barn om animasjon, så de selv får et forhold til uttrykket. Da skjønner de at veien mellom dem selv og det store lerretet ikke trenger å være så lang. En annen metode er å gi barna tilgang til kinoene. Gjerne utenfor åpningstidene, så kinoen blir et hus de føler seg hjemme i. For min del var turneen en investering i min egen fremtid som animatør.

Skrevet av Kaja Wright Polmar

Polmar jobber som animatør ved [Nå skal du høre](#)

Nå skal du høre.... Hun er utdannet fra animasjonslinja ved Høgskulen i Volda.